

ΡΟΖΑΜΟΥΝΤ ΠΙΛΤΣΕΡ

ΔΙΔΥΜΑ ΑΣΤΕΡΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Δίδυμα αστέρια**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Under Gemini
Από τις Εκδόσεις Fontana, Λονδίνο 1989
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Rosamunde Pilcher
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Θεοδώρα Δαρβίρη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Φίλια Μπουγιούκου
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Rosamunde Pilcher, 1976
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Judy Davidson/Arcangel
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2019

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Ωκεανίδα, 1998, με τον τίτλο «Στον αστερισμό των Διδύμων»
Δεύτερη έκδοση: Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Ιούνιος 2019

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2466-8
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2467-5

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.	PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
<i>Από το 1979</i>	<i>Publishers since 1979</i>
Έδρα:	Head Office:
Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550	Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΡΟΖΑΜΟΥΝΤ ΠΙΛΤΣΕΡ

ΔΙΔΥΜΑ ΑΣΤΕΡΙΑ

Μετάφραση: Θεοδώρα Δαρβίρη

Ίζομπελ

Στεκόταν στο παράθυρο, με την πλάτη γυρισμένη, πλαισιωμένος από τις ξεθωριασμένες κουρτίνες που είχε επιλέξει εκείνη σαράντα χρόνια πριν. Ο ήλιος είχε ξεβιάσει τα τριαντάφυλλα, που είχαν πλέον μια θαμπή ροζ απόχρωση, και το ύφασμα ήταν τόσο ξεφτισμένο, που δεν μπορούσαν πια να τις στείλουν στο καθαριστήριο γιατί φοβόνταν ότι θα διαλυθούν. Ωστόσο, της ήταν τόσο οικείες, όπως οι παλιοί φίλοι. Χρόνια ολόκληρα η κόρη της, η Ίζομπελ, προσπαθούσε να την πείσει να αγοράσει καινούργιες, αλλά η Τάπι, χωρίς δεύτερη σκέψη, είχε απαντήσει: «Πρώτα θα φύγω εγώ και μετά αυτές. Πρώτα εγώ και μετά αυτές».

Και απ' ό,τι έδειχναν τα πράγματα, αυτό ακριβώς θα συνέβαινε τελικά. Επί εβδομήντα επτά συναπτά έτη έχαιρε άκρας υγείας, ώσπου ένα κρύωμα ύστερα από υπερβολικά πολλές ώρες αφιερωμένες στην κηπουρική μετατράπηκε σε πνευμονία. Η Τάπι δε θυμόταν πολλά από την περίοδο εκείνη – απλώς είχε την αίσθηση πως είχε βγει από ένα ατελείωτο και σκοτεινό τούνελ απέραντης ταλαιπωρίας, ενώ υπήρχε και η εικόνα του γιατρού, ο οποίος την επισκεπτόταν τρεις φορές τη μέρα, και μιας νοσοκόμας που τη φρόντιζε. Η νοσοκόμα, μια χήρα από το Φορτ Γουίλιαμ, λεγόταν κυρία ΜακΛάουντ. Ήταν ψηλόλιγνη, με πρόσωπο αξιόπιστου αλόγου, φορούσε σκούρες μπλε στολές με ποδιά κολλαριστή στο μπούστο, που έκαναν το στήθος της να μοιάζει

με πλάκα, και παπούτσια που εκτεινόταν ως το άπειρο. Παρά τη συνηθισμένη της εμφάνιση, ήταν πολύ καλή.

Έτσι, ο θάνατος δε φάνταζε πια σαν μια μακρινή και ασύλληπτη πιθανότητα αλλά σαν ψυχρό και επικείμενο γεγονός.

Δεν τη φόβιζε στο ελάχιστο, όμως ήταν κάπως άβολο. Όπως συνέβαινε συχνά τον τελευταίο καιρό, οι σκέψεις της ταξίδευαν πίσω, στο παρελθόν, και θυμήθηκε τότε που ήταν νεαρή σύζυγος, είκοσι ετών, και μόλις είχε συνειδητοποιήσει ότι θα γινόταν μητέρα. Και είχε εκνευριστεί και απογοητευτεί, γιατί αυτό σήμαινε ότι ως τον Δεκέμβριο θα ήταν στρογγυλή και τεράστια όπως το Ρόγιαλ Άλμπερτ Χολ και δε θα μπορούσε να παρευρεθεί στους χριστουγεννιάτικους χορούς. Βέβαια, η πεθερά της την είχε παρηγορήσει με την κοφτή φράση: «Δεν είναι ποτέ ο κατάλληλος καιρός για να κάνεις παιδί». Ίσως το ίδιο να ίσχυε και για τον θάνατο. Δεν επιλέγεις πότε θα έρθει.

Όλο το πρωί ο ήλιος έλαμπε, τώρα, όμως, είχε χαθεί, και ένα ψυχρό φως ξεχυνόταν από το παράθυρο πίσω από την ογκώδη σιλουέτα του γιατρού. «Θα βρέξει;» ρώτησε η Τάπι.

«Μάλλον για θαλασσινή ομίχλη το πάει», της είπε. «Τα νησιά δε φαίνονται. Το Έιγκ εξαφανίστηκε πριν από μισή ώρα».

Η Τάπι κοίταξε τον γιατρό, που ήταν ένας άντρας μεγαλόσωμος, στιβαρός σαν βράχος, με μια καθησυχαστική ηρεμία μέσα στο πολυφορεμένο του τουίντ κοστούμι. Στεκόταν με τα χέρια στις τσέπες σαν να μην είχε κάτι επείγον να κάνει. Ήταν καλός γιατρός, όπως και ο πατέρας του πριν από αυτόν, αν και στην αρχή δεν της άρεσε να τη φροντίζει και να της δίνει εντολές κάποιος τον οποίο γνώριζε από τότε που ήταν ένα μικρό, γεροδεμένο αγόρι με σορτσάκι, τα γόνατά του σημαδεμένα από γρατζουνιές και τα μαλλιά του γεμάτα άμμο.

Τώρα, έτσι όπως στεκόταν στο φως, η Τάπι πρόσεξε με θλίψη πως τα μαλλιά του είχαν αρχίσει να γκριζάρουν στους κροτάφους. Αυτό την έκανε να νιώθει μεγαλύτερη απ' όλους και απ' όλα, ακόμα και από τη σκέψη του θανάτου.

«Γκριζάρεις», του είπε με τραχύτητα, σαν να μην είχε δικαίωμα να μιλάει τόσο ελεύθερα.

Ο γιατρός γύρισε χαμογελώντας μελαγχολικά και πήγε το ένα χέρι στο κεφάλι του.

«Το ξέρω. Μου το επισήμανε ο κουρέας τις προάλλες».

«Πόσων χρόνων είσαι;»

«Τριάντα έξι».

«Μικρός ακόμη. Δε θα έπρεπε να γκριζάρεις».

«Ίσως να γκριζαρά επειδή κουράρω εσένα τόσα χρόνια».

Κάτω από το τουίντ σακάκι φορούσε πλεκτό πουλόβερ. Είχε αρχίσει να φθείρεται στον λαιμό, ενώ μπροστά υπήρχε μια τρύπα που έπρεπε να ραφτεί. Η καρδιά της Τάπι πονούσε που τον έβλεπε έτσι. Δεν υπήρχε κανείς να τον φροντίσει, κανείς να τον αγαπήσει. Δε θα έπρεπε καν να βρίσκεται εκεί, θαμμένος στα δυτικά Χάιλαντς, να φροντίζει σε καθημερινή βάση τα προβλήματα υγείας μιας κοινότητας ψαράδων ρέγγας και μιας χούφτας διάσπαρτων μικροκτηματιών. Θα έπρεπε να ζει στο Λονδίνο ή το Εδιμβούργο, σε ένα ψηλό και επιβλητικό σπίτι, με μια Bentley στο πεζοδρόμιο και μια ταμπέλα με την ειδικότητά του στην πόρτα. Θα έπρεπε να διδάσκει ή να ασχολείται με την έρευνα – να συντάσσει εργασίες και να γράφει ιστορία στην ιατρική επιστήμη.

Υπήρξε άριστος μαθητής, εξαιρετικά ενθουσιώδης και φιλόδοξος, και όλοι ήξεραν ότι τον περίμενε λαμπρή καριέρα. Τότε, όμως, συνάντησε στο Λονδίνο εκείνο το ανόητο κορίτσι· η Τάπι ούτε που θυμόταν το όνομά της πια. Α, ναι, Νταιάνα. Την είχε φέρει μαζί του στο Τάρμπολ, μα κανείς δεν μπορούσε να τη χωνέψει. Όσο πιο πολλές αντιρρήσεις έφερνε ο πατέρας του, τόσο περισσότερο επέμενε ο γιος του να την παντρευτεί. (Έτσι ήταν ο χαρακτήρας του. Ο Χιου ήταν πάντα πεισματάρης σαν μουλάρι και η όποια αντίδραση απλώς τον πείσμωνε περισσότερο. Και ο γονιός του έπρεπε να το καταλαβαίνει αυτό. Δεν το χειρίστηκε σωστά, όμως, σκέφτηκε η Τάπι, και αν ο Δρ Κάλ ζούσε ακόμη,

θα του το έλεγε καταπρόσωπο χωρίς να μασάει τα λόγια της.)

Ο αταίριαστος γάμος κατέληξε σε τραγωδία, και όταν πια είχαν όλα τελειώσει, ο Χιου είχε μαζέψει τα κομμάτια της διαλυμένης του ζωής και είχε γυρίσει στο Τάρμπολ για να αναλάβει το ιατρείο του πατέρα του.

Τώρα πια ζούσε μόνος, όπως όλοι οι θλιμμένοι, μεσήλικες εργένηδες. Δούλευε πολύ σκληρά, και η Τάπι ήξερε πως περισσότερο φρόντιζε τους ασθενείς του παρά τον εαυτό του και πως, πολύ συχνά, το μοναδικό του γεύμα ήταν ένα ποτήρι ουίσκι και ένα κομμάτι πίτα από την τοπική παμπ.

«Γιατί δε σου ράβει το πουλόβερ η Τζέσι ΜακΚένζι;» τον ρώτησε.

«Δεν ξέρω. Μάλλον ξέχασα να της το ζητήσω».

«Θα έπρεπε να ξαναπαντρευτείς».

Σαν να ήθελε ν' αλλάξει θέμα, ο Χιου πήγε κοντά της. Αμέσως, η μικρή κουλουριασμένη χνουδωτή μπάλα πάνω στο πουπουλένιο στρώμα, στα πόδια της Τάπι, ξεδιπλώθηκε σαν κόμπρα και άρχισε να γουλιίζει άγρια, δείχνοντας επιδεικτικά τα λιγοστά, λόγω ηλικίας, δόντια της.

«Σούκι!» την επέπληξε η Τάπι, αλλά ο γιατρός παρέμεινε ατάραχος.

«Δε θα ήταν η Σούκι αν δεν απειλούσε να μου κόψει τον λαιμό κάθε φορά που σε πλησίαζα». Ο Χιου άπλωσε το χέρι του φιλικά, και τα γουλιίσματα έγιναν όλο και πιο δυνατά. Έσκυψε για να σηκώσει την τσάντα του. «Πρέπει να πηγαίνω».

«Ποιον θα πας να δεις τώρα;»

«Την κυρία Κούπερ. Και, στη συνέχεια, την Άννα Στόνταρτ».

«Την Άννα; Τι έπαθε η Άννα;»

«Τίποτα δεν έπαθε η Άννα. Η αλήθεια είναι πως όλα είναι καλά με την Άννα. Τώρα, παραβιάζω το ιατρικό απόρρητο, αλλά... η Άννα είναι έγκυος».

«Η Άννα; Έπειτα από τόσο καιρό;» Η Τάπι καταχάρηκε.

«Το ήξερα ότι θα σε χαροποιούσε το νέο. Αλλά μην το ανα-

φέρεις πουθενά. Θέλει να το κρατήσει μυστικό, για την ώρα τουλάχιστον».

«Δε θα πω λέξη. Πώς είναι;»

«Μια χαρά. Δεν έχει ούτε καν ναντίες τα πρωινά».

«Θα προσεύχομαι να της πάνε όλα καλά. Ω, πρέπει να το κάνει αυτό το παιδί. Θα τη φροντίσεις, έτσι δεν είναι; Μα τι ανόητη ερώτηση, φυσικά και θα το κάνεις. Ω, χαίρομαι πραγματικά».

«Λοιπόν... θα ήθελες κάτι άλλο;»

Κοίταξε πρώτα το πρόσωπό του κι ύστερα την τρύπα στο πουλόβερ του, και οι σκέψεις της πήγαν από γεννητούρια σε γάμους και, αναπόφευκτα, στον εγγονό της τον Άντονι.

«Θα σου πω τι θέλω. Θέλω ο Άντονι να πάρει τη Ρόουζ και να έρθουν να τους δω», είπε.

«...υπάρχει κάποιος ιδιαίτερος λόγος που δε θα το κάνει;»

Ήταν τόσο ανεπαίσθητος ο δισταγμός στη φωνή του λίγο πριν απαντήσει, που η Τάπι νόμιζε πως το είχε φανταστεί. Του έριξε ένα από τα κεραυνοβόλα βλέμματά της, αλλά ο Χιου δε διασταυρώθηκε μαζί του, καθώς εκείνη τη στιγμή προσπαθούσε να κλείσει το ογκώδες κούμπωμα της τσάντας του.

«Πάει ένας μήνας που αρραβωνιάστηκαν», συνέχισε η Τάπι. «Και πέντε χρόνια από τότε που έμενε με τη μητέρα της στο Μπιτς Χάουζ στη θάλασσα και, ξέρεις, δε θυμάμαι πια πώς είναι».

«Νόμιζα πως βρισκόταν στην Αμερική».

«Α, ναι. Έφυγε μετά τον αρραβώνα. Αλλά ο Άντονι μου έδωσε να καταλάβω πως θα έχει ήδη επιστρέψει. Είπε πως θα την έφερε στη Σκοτία, αλλά τίποτα περισσότερο. Και θέλω να μάθω αν σκοπεύουν να παντρευτούν, και πού. Είναι τόσα πολλά αυτά που πρέπει να συζητήσουμε και να κανονίσουμε, και κάθε φορά που του τηλεφωνώ είναι στο Εδιμβούργο και με καθισυχάζει. Δε μου αρέσει αυτό. Με εκνευρίζει».

Ο Χιου χαμογέλασε. «Θα μιλήσω στην Ίζομπελ», της υποσχέθηκε.

«Πες της να σου δώσει ένα ποτήρι σέρι».

«Αφού σου είπα, πρέπει να πάω να δω την κυρία Κούπερ». Η κυρία Κούπερ ήταν η διευθύντρια του ταχυδρομείου του Τάρμπολ και πολέμιος του αλκοόλ. «Έτσι κι αλλιώς, δε με έχει και πολύ σε υπόληψη, φαντάσου κιόλας αν πάω να την εξετάσω ζέχνοντας οινόπνευμα».

«Ανόητη γυναίκα», είπε η Τάπι. Χαμογέλασαν ταυτόχρονα, και ο Χιου έφυγε και την άφησε, κλείνοντας την πόρτα πίσω του. Η Σούκι σύρθηκε στο κρεβάτι και κουλουριάστηκε στο μπράτσο της Τάπι. Η κουρτίνα στο παράθυρο κουνήθηκε ελαφρά, καθώς έξω σηκώθηκε αέρας. Κοίταξε το παράθυρο και είδε τις σταγόνες της βροχής στο τζάμι. Κόντευε μεσημέρι. Έγειρε στα μαξιλάρια και, όπως συνήθιζε τον τελευταίο καιρό, γύρισε πίσω, στο παρελθόν.

Ήταν εβδομήντα επτά ετών. Πού είχαν πάει τα χρόνια; Τα γεράματα ήταν σαν να την είχαν πιάσει απροετοίμαστη αιφνιδιαζοντάς την. Η Τάπι Άρμστρονγκ δεν ήταν ηλικιωμένη. Άλλοι ήταν οι ηλικιωμένοι, ας πούμε, οι γιαγιάδες ή οι ήρωες των βιβλίων. Θυμήθηκε τη Λουσίλα Έλιοτ, την ηρωίδα του βιβλίου *The Herb of Grace*. Την τέλεια εκπρόσωπο της μητριαρχίας, όπως θα μπορούσε να τη χαρακτηρίσει κάποιος.

Μόνο που η Τάπι δε συμπάθησε ποτέ τη Λουσίλα. Την έβρισκε κτητική και αυταρχική. Και απεχθανόταν τις όμορφες, μαύρες τουαλέτες της, που τις θεωρούσε πολύ σομπ. Η Τάπι δεν απέκτησε ποτέ στη ζωή της όμορφες, μαύρες τουαλέτες. Χαριτωμένα φορεματάκια είχε πολλά, αλλά ποτέ όμορφη, μαύρη τουαλέτα. Τον περισσότερο καιρό ήταν ευχαριστημένη με τις παλιομοδίτικες τούντ φούστες της και τις ζακέτες με τα ψεύτικα μπαλώματα στους αγκώνες: ήταν γερά ρούχα, ανθεκτικά, δεν τα ενοχλούσαν οι λεκέδες από το κλάδεμα της τριανταφυλλιάς ή οι ξαφνικές νεροποντές.

Ωστόσο, υπήρχαν και οι στιγμές που μπορούσε να φορέσει το γαλάζιο, βελούδινο, βραδινό της φόρεμα, το οποίο της έδινε

έναν αέρα πολυτέλειας και θηλυκότητας. Την εικόνα αυτή συμπλήρωνε με λίγη κολόνια και με τα παλιομοδίτικα διαμαντένια δαχτυλίδια της, που με τόσο κόπο περνούσε στα παραμορφωμένα από τα αρθρική δάχτυλά της. Ίσως όταν ο Άντονι έφευγε τη Ρόουζ να οργάνωναν ένα επίσημο δείπνο. Τίποτα το υπερβολικό, βέβαια. Λίγοι φίλοι μόνο. Σαν να έβλεπε ήδη μπροστά της τα λευκά σουπλά από ιρλανδέζικο λινό, τα ασημένια κηροπήγια και τη σύνθεση από κρεμ τριαντάφυλλα στο κέντρο του τραπέζιου.

Ως ενθουσιώδης οικοδέσποινα που ήταν, άρχισε τα σχέδια. Κι αν ο Άντονι με τη Ρόουζ παντρεύονταν, τότε έπρεπε να ετοιμαστεί μια λίστα με τους καλεσμένους της οικογένειας από την πλευρά των Άρμστρονγκ. Ίσως η Τάπι να έπρεπε να ασχοληθεί με αυτή άμεσα και να την παραδώσει στην Ίζομπελ, ώστε να ξέρει ποιον να καλέσει. Καλού-κακού...

Ξαφνικά, δεν άντεχε άλλο τις σκέψεις. Τράβηξε το μικροσκοπικό σώμα της Σούκι, το έσφιξε πάνω της και φίλησε το αναμαλλιασμένο, λίγο βρομερό, κεφάλι της. Η Σούκι γύρισε τη μουσούδα της και την έγλειψε, και μετά ξανακοιμήθηκε. Η Τάπι έκλεισε τα μάτια.

Ο Δρ Χιου άρχισε να κατεβαίνει τις σκάλες και, όταν έφτασε στο πλατύσκαλο, σταμάτησε κι ακούμπησε το χέρι του στην κουπαστή. Ήταν προβληματισμένος. Όχι μόνο εξαιτίας της Τάπι, αλλά και της συζήτησης που μόλις είχαν. Έτσι, είχε μείνει εκεί, ασάλευτος, μια σκεφτική, μοναχική φιγούρα στη μέση της σκάλας, με τις ανησυχίες και τις ευθύνες του να αντικατοπτρίζονται στο πρόσωπό του.

Κάτω, το χολ απλωνόταν απέραντο και άδειο. Στο βάθος, γυναλινες πόρτες έβγαζαν στη βεράντα, τον κεκλιμένο κήπο και τη θάλασσα, τα πάντα τυλιγμένα στην ομίχλη. Είδε τα γυαλισμένα πατώματα, τα φθαρμένα χαλιά, την παλιά κασέλα με το χάλκινο δοχείο με τις ντάλιες, το ρολόι τοίχου με το νωχελικό του τικ

τακ. Υπήρχαν κι άλλα, λιγότερο εντυπωσιακά, αντιπροσωπευτικά δείγματα της οικογενειακής ζωής των Άρμστρονγκ: το χιλιοχτυπημένο ποδήλατο του Τζέισον, που το είχαν φέρει μέσα για να μη βρέχεται· τα καλαθάκια των σκύλων και τα δοχεία για το νερό τους· ένα ζευγάρι λασπωμένες λαστιχένιες μπότες, ξεχασμένες ως τη στιγμή που η ιδιοκτήτριά τους θυμήθηκε να τις βάλει στην ντουλάπα. Για τον Χιου, όλα αυτά ήταν οικεία από τότε που μπορούσε να θυμηθεί, γιατί γνώριζε το Φέρνριγκ όλη του τη ζωή. Τώρα, όμως, ήταν λες και το ίδιο αυτό σπίτι καρετσούσε με αγωνία τα νέα για την Τάπι.

Δε φαινόταν κανείς τριγύρω, αν και δεν ήταν καθόλου περιεργό. Ο Τζέισον ήταν στο σχολείο· η δεσποινίς Γουότι θα βρισκόταν στην κουζίνα και θα ετοίμαζε το μεσημεριανό φαγητό. Η Ίζομπελ – αναρωτήθηκε πού θα μπορούσε να τη βρει.

Δεν είχε προλάβει να το σκεφτεί, όταν άκουσε τα βήματά της στο πάτωμα του σαλονιού, αλλά και το γρατζούνισμα από τις πατούσες του Πλάμερ στο παρκέ που δεν κάλυπταν τα χαλιά. Και την αμέσως επόμενη στιγμή η Ίζομπελ πρόβαλε στην ανοιχτή πόρτα, με το παχουλό, γερασμένο κόκκερ σπάνιελ να την ακολουθεί κατά πόδας.

Μόλις είδε τον Χιου, κοκάλωσε, γέροντας πίσω το κεφάλι της για να τον κοιτάξει. Έμειναν να κοιτάζονται έτσι ώρα πολλή, ώσπου ο Χιου, διαβάζοντας τις δικές του ανησυχίες στο βλέμμα της, συνήλθε αμέσως και φρόντισε να φανεί καλοδιάθετος.

«Ίζομπελ, αναρωτιόμουν πού θα σε έβρισκα».

«Η Τάπι;» τον ρώτησε με φωνή σαν ψίθυρο.

«Δε θα έλεγα άσχημα». Κουνώντας την τσάντα του στο ένα χέρι και με το άλλο χωμένο στην τσέπη του παντελονιού, κατέβηκε και τα υπόλοιπα σκαλοπάτια.

«Νόμιζα... έτσι όπως σε είδα να στέκεσαι εκεί... νόμιζα...»

«Συγγνώμη, κάτι σκεφτόμουν. Δεν ήθελα να σε τρομάξω...»

Δεν τον πολυπίστευε, ωστόσο έκανε μια προσπάθεια να χαμογελάσει. Ήταν πενήντα τεσσάρων ετών, η άχαρη κόρη που

είχε μείνει στο σπίτι και δεν είχε παντρευτεί ποτέ, δίνοντας όλη την αγάπη της στη μητέρα της, στο σπίτι, στον κήπο, στους φίλους, στον σκύλο, στα ανίψια και τώρα στον Τζέισον, τον δισέγγονο της Τάπι, που είχε έρθει να μείνει στο Φέρνριγκ κατά την απουσία των γονιών του στο εξωτερικό. Τα μαλλιά της, εκτυφλωτικά κόκκινα στα νιάτα της, είχαν πλέον ξεθωριάσει και ασπρίσει σε διάφορα σημεία. Ωστόσο, το στίλ της, όσο μπορούσε να θυμηθεί ο Χιου, παρέμενε το ίδιο. Όπως και η έκφραση στο πρόσωπό της, πάντα παιδική και αθώα, ίσως λόγω της προστατευμένης ζωής που είχε ζήσει. Τα μάτια της ήταν καταγάλανα, σαν μικρού παιδιού, και καθαρά όπως ο ουρανός όταν φυσούσε, και στον καθρέφτη τους αντικατοπτρίζονταν αμέτρητα συναισθήματα: Λαμποκοπούσαν από ευχαρίστηση ή ξεχειλίζαν από δάκρυα που αδυνατούσε να συγκρατήσει.

Τώρα, τον κοιτούσαν γεμάτα αγωνία, και ήταν προφανές πως το εγκάρδιο ύφος του Χιου δεν την είχε πείσει καθόλου.

«Θα... θα...;» Τα χείλη της δεν μπορούσαν, δεν ήθελαν να αρθρώσουν την τρομερή λέξη. Ο Χιου έβαλε το χέρι του κάτω από τον αγκώνα της, οδηγώντας την πίσω στο σαλόνι, και έκλεισε την πόρτα.

«Μπορεί να πεθάνει, ναι», της είπε. «Δεν είναι πια νέα και πέρασε βαριά ασθένεια. Είναι σκληρό καρύδι, όμως. Και έχει πολλές πιθανότητες να τα καταφέρει».

«Δεν αντέχω στη σκέψη ότι είναι ανήμπορη, ότι δεν μπορεί να σηκωθεί να κάνει τις δουλειές της, όλα όσα της αρέσουν. Είναι κάτι που απεχθάνεται».

«Το ξέρω. Το ξέρω πολύ καλά».

«Τι μπορούμε να κάνουμε;»

«Κοίτα...» Καθάρισε τον λαιμό του, περνώντας το χέρι του από τον σβέρο. «Υπάρχει κάτι που νομίζω ότι θα τη χαροποιήσει. Κι αυτό είναι να έρθει ο Άντονι, και ίσως να φέρει κι εκείνο το κορίτσι που αρραβωνιάστηκε».

Η Ίζομπελ τον κοίταξε επικριτικά. Κι αυτή τον θυμόταν από

τότε που ήταν μικρό παιδί και, κάποιες φορές, την εκνεύριζε. «Χιου, μην την αποκαλείς “εκείνο το κορίτσι” με αυτό τον φριχτό τρόπο. Είναι η Ρόουζ Σούστερ και την ξέρεις τόσο καλά όσο κι εγώ. Όχι πως αυτό είναι κάτι θετικό, το παραδέχομαι, ωστόσο, τουλάχιστον την ξέρεις».

«Ζητώ συγγνώμη». Η Ίζομπελ ήταν πάντα υπερπροστατευτική με όποιον είχε έστω και μακρινή σχέση με την οικογένειά της. «Τη Ρόουζ, λοιπόν. Νομίζω πως η Τάπι λαχταρά να τη δει ξανά».

«Όλοι μας, αλλά ήταν με τη μητέρα της στην Αμερική. Το ταξίδι είχε κανονιστεί πριν αρραβωνιαστούν με τον Άντονι».

«Ναι, το ξέρω, αλλά μπορεί να έχει ήδη επιστρέψει. Και η Τάπι έχει αγχωθεί. Ίσως να υπάρχει τρόπος να κουνηθεί λίγο ο Άντονι, να πειστεί να φέρει τη Ρόουζ βόρεια και μετά ως εδώ, έστω και για ένα Σαββατοκύριακο».

«Μια ζωή απασχολημένος φαίνεται να είναι».

«Είμαι σίγουρος ότι αν του εξηγήσες την κατάσταση... Πες του ότι ίσως θα ήταν καλύτερα να μην το αναβάλλει».

Όπως φοβόταν, τα μάτια της Ίζομπελ βούρκωσαν. «Άρα, όντως πιστεύεις πως θα πεθάνει». Ήδη ψαχούλευε το μαντίλι στο μανίκι της.

«Ίζομπελ, δεν είπα κάτι τέτοιο. Ξέρεις, όμως, πώς είναι η Τάπι με τον Άντονι. Τον βλέπει περισσότερο σαν γιο παρά σαν εγγονό. Ξέρεις πόσο σημαντικός είναι γι' αυτή».

«Ναι, ναι, το ξέρω». Η Ίζομπελ φύσηξε τη μύτη της δυνατά και μάζεψε το μαντίλι της. Κοίταξε γύρω, αναζητώντας κάτι που θα την έκανε να ξεχαστεί, και το βλέμμα της έπεσε πάνω στην καράφα με το σέρι. «Πιες κάτι».

Ο Χιου γέλασε χαλαρώνοντας. «Όχι, δε θέλω, σ' ευχαριστώ. Θα πάω να δω την κυρία Κούπερ. Έχει ταχυκαρδία πάλι και θα χειροτερέψει αν καταλάβει ότι έχω πιει».

Η Ίζομπελ χαμογέλασε άθελά της. Η κυρία Κούπερ ήταν πάντα κάτι σαν οικογενειακό αστείο. Βγήκαν μαζί από το δωμάτιο και διέσχισαν το χολ. Η Ίζομπελ άνοιξε την εξώπορτα, και

η αγωνιά του υγρού, ομιχλώδους πρωινού γλίστρησε μέσα. Το αυτοκίνητο του γιατρού, παρκαρισμένο στη βάση των σκαλοπατιών, είχε βραχεί από τη νεροποντή.

«Και υποσχέσου ότι θα μου τηλεφωνήσεις αν παρουσιαστεί ο παραμικρός λόγος ανησυχίας», της είπε.

«Σύμφωνοι. Αν και με τη νοσοκόμα εδώ, είμαι πιο ήρεμη».

Ο Χιου είχε επιμείνει να προσλάβουν νοσοκόμα. Διαφορετικά, είχε πει, η Τάπι έπρεπε να μπει στο νοσοκομείο. Αντιμέτωπη με την τρομακτική αυτή προοπτική της μόνιμης παρουσίας μιας νοσοκόμας στο σπίτι, η Ίζομπελ είχε αρχίσει να σκέφτεται πανικόβλητη: Η Τάπι πρέπει να είναι πολύ άρρωστη· και πού θα έβρισκαν νοσοκόμα; Και θα αντιδρούσε η κυρία Γουότι; Θα προσβαλλόταν και θα εξέφραζε πικρία στην κουζίνα;

Ωστόσο, ο Χιου τα είχε φροντίσει όλα. Η κυρία Γουότι και η κυρία ΜακΛάουντ είχαν γίνει φίλες, και η Ίζομπελ επιτέλους κοιμόταν τις νύχτες. Η αλήθεια ήταν πως μπορούσες να στηριχτείς πάνω του. Όπως τον ξεπροβόδιζε, ίσως για εκατοστή φορά, αναρωτήθηκε τι θα έκαναν όλοι χωρίς αυτόν. Τον παρακολούθησε να μπαίνει στο αυτοκίνητο και να φεύγει, να διανύει τη σύντομη απόσταση ανάμεσα στα μουσκεμένα ροδόδεντρα, να περνάει μπροστά από το σπιτάκι που ζούσαν οι Γουότι και να διασχίζει τη λευκή καγκελόπορτα που δεν έκλεινε ποτέ. Περίμενε ώσπου να χαθεί στο βάθος. Η στάθμη του νερού είχε ανέβει, και μπορούσε να ακούσει τα γκριζα κύματα που έσπαγαν στα βράχια κάτω από τον κήπο.

Αναρίγησε και μπήκε μέσα για να τηλεφωνήσει στον Άντονι.

Το τηλέφωνο στο παλιό σπίτι βρισκόταν στο χολ. Η Ίζομπελ κάθισε στην κασέλα και αναζήτησε τον αριθμό του γραφείου του Άντονι στο Εδιμβούργο. Δε θυμόταν ποτέ τηλέφωνα και έπρεπε να ψάχνει ακόμα και αυτά που ανήκαν σε άτομα με τα οποία επικοινωνούσε καθημερινά, όπως ήταν ο μανάβης, αλλά και ο σταθμάρχης. Με το ένα μάτι στον κατάλογο, σχημάτισε με προσοχή τον αριθμό και περίμενε να απαντήσουν. Χίλιες

σκέψεις στριφογύριζαν στο μυαλό της: Οι ντάλιες θα μαραίνονταν μέχρι αύριο· έπρεπε να μαζέψει φρέσκες· μήπως ο Άντονι είχε ήδη βγει για μεσημεριανό; Δεν έπρεπε να φέρεται εγωιστικά σχετικά με την Τάπι. Όλοι κάποια στιγμή πεθαίνουν. Αν δεν μπορούσε πια να ασχοληθεί με τον λατρεμένο της κήπο ή να πηγαίνει βόλτες με τη Σούκι, τότε δε θα ήθελε να ζει. Το κενό, όμως, που θα άφηνε στις ζωές όλων θα ήταν αβάσταχτο! Χωρίς να το θέλει, η Ίζομπελ προσευχήθηκε με όλη τη δύναμη της ψυχής της. *Μην την αφήσεις να πεθάνει. Μην μας την πάρεις ακόμη.* Ω Θεέ μου, λυπήσου μας...

«ΜακΚίνον, Κάρστερς και Ρομπ. Πώς μπορώ να σας βοηθήσω;»

Μια ζωηρή νεανική φωνή την επανέφερε στην πραγματικότητα. Αναζήτησε ξανά το χαρτομάντιλό της, σκούπισε τα μάτια της και συνήλθε. «Ω, συγγνώμη. Αναρωτιόμουν αν θα μπορούσα να μιλήσω με τον κύριο Άρμστρονγκ. Τον κύριο Άντονι Άρμστρονγκ».

«Ποιος τον ζητά, παρακαλώ;»

«Η δεσποινίς Άρμστρονγκ. Η θεία του».

«Ένα λεπτό».

Ακούστηκαν δύο διαδοχικά κλικ, μια παύση κι ύστερα, τι υπέροχα, η φωνή του Άντονι. «Θεία Ίζομπελ».

«Ω, Άντονι...»

Αμέσως ανησύχησε. «Συμβαίνει κάτι κακό;»

«Όχι. Κακό, όχι». Δεν έπρεπε να του δώσει λανθασμένη εντύπωση. Έπρεπε να φανεί δυνατή. «Ήταν εδώ ο Χιου Κάιλ. Μόλις έφυγε».

«Επιδεινώθηκε η κατάσταση της Τάπι;» ρώτησε ωμά ο Άντονι.

«Λέει... λέει πως τα βγάζει πέρα μια χαρά. Λέει πως είναι σκληρό καρύδι». Προσπάθησε να ακουστεί όσο πιο ξένοιαστη γινόταν, αλλά η φωνή της δεν έλεγε να συντονιστεί. Δεν μπορούσε να βγάλει από το μυαλό της τη σοβαρότητα που είχε διαβάσει στην έκφραση του Χιου. Να της έλεγε άραγε την αλήθεια; Ή

μήπως προσπαθούσε να μην την αγχώσει χειρότερα; «Το... κουβέντιασαν με την Τάπι και φαίνεται πως το μόνο που θέλει είναι να σε δει, και να της φέρεις και τη Ρόουζ. Και αναρωτιόμουν αν είχες νέα της Ρόουζ – αν γύρισε από την Αμερική».

Η μόνη απάντηση που έλαβε από την άλλη άκρη της γραμμής ήταν σιωπή. Για να γεμίσει το κενό, η Ίζομπελ συνέχισε να φλυαρεί.

«Ξέρω πόσο απασχολημένος είσαι πάντα, και δε θέλω να σε ανησυχήσω...»

«Δεν πειράζει». Επιτέλους, ο Άντονι είπε κάτι. «Ναι. Είναι στο Λονδίνο. Έλαβα γράμμα της το πρωί».

«Έχει πολύ μεγάλη σημασία για την Τάπι».

Άλλη μία παύση, κι ύστερα, αργά και καθαρά, ο Άντονι ρώτησε: «Θα πεθάνει;»

Η Ίζομπελ δεν άντεξε. Ξέσπασε σε κλάματα, θυμωμένη με τον εαυτό της που δεν μπόρεσε να συγκρατηθεί. «Δεν... δεν ξέρω. Ο Χιου προσπάθησε να με καθησυχάσει, αλλά δεν τον έχω ξαναδεί τόσο αναστατωμένο. Και θα ήταν τρομερό, ασύλληπτο, αν πάθαινε κάτι η Τάπι χωρίς να έχει δει πρώτα εσένα και τη Ρόουζ μαζί. Χάρηκε τόσο πολύ όταν αρραβωνιαστήκατε. Αν έφερνες τη Ρόουζ, ίσως η κατάστασή της να βελτιωνόταν κάπως. Θα είχε έναν λόγο να...»

Αδυνατούσε να συνεχίσει. Άλλωστε, ήδη είχε μιλήσει παραπάνω απ' όσο σκόπευε και δεν μπορούσε να δει τίποτα μέσα από τα δάκρυά της. Ένιωθε ανήμπορη, είχε αγγίξει τα όριά της, σαν να ήταν μόνη για πολύ καιρό. Ξαναφύσηξε τη μύτη της και τελείωσε με την απελπισμένη παράκληση: «Κάνε μια προσπάθεια, Άντονι...»

Ήταν μια σπαρακτική κραυγή. Με φωνή το ίδιο ταραγμένη όπως η δική της, ο Άντονι είπε: «Δεν είχα συνειδητοποιήσει...»

«Νομίζω πως κι εγώ τώρα το συνειδητοποίησα».

«Θα επικοινωνήσω με τη Ρόουζ. Θα βρω τρόπο να τα κανονίσω. Θα έρθουμε το επόμενο Σαββατοκύριακο. Το υπόσχομαι».

«Αχ, Άντονι». Ένωσε απέραντη ανακούφιση. Θα έρχονταν. Όταν ο Άντονι υποσχόταν ότι θα έκανε κάτι, πάντα κρατούσε τον λόγο του, βρέξει χιονίσει.

«Και μην ανησυχείς για την Τάπι. Αν ο Χιου είπε πως είναι σκληρό καρύδι, τότε έτσι ακριβώς έχουν τα πράγματα. Θα δεις, στο τέλος θα μας θάψει όλους».

Ένωσε τέτοια ανακούφιση, που της ξέφυγε ένα γελάκι. «Όλα είναι πιθανά».

«Έτσι ακριβώς», είπε ο Άντονι. «Όλα είναι πιθανά. Τα λέμε το επόμενο Σαββατοκύριακο».

«Να 'σαι καλά!»

«Όλοι να είμαστε καλά, θεία. Την αγάπη μου στην Τάπι».

Ποτέ δε θα μπορούσαν δύο γυναίκες να είναι τόσο διαφορετικές. Ποτέ δε θα μπορούσαν να είναι τόσο κοντά η μία στην άλλη... Δύο γυναίκες τόσο διαφορετικές. Δύο γυναίκες τόσο ίδιες... Η Φλόρα και η Ρόουζ είναι δίδυμες, αλλά δε γνωρίζουν η μία την ύπαρξη της άλλης. Η Ρόουζ μεγάλωσε με την επιπόλαιη μητέρα της στο λαμπερό, διεθνές τζετ σετ. Η Φλόρα πέρασε την παιδική της ηλικία στο όμορφο και ήσυχο πατρικό της στην Κορνουάλη.

Κάποια στιγμή, όμως, εντελώς τυχαία, συναντιούνται. Η συνάντηση φαντάζει θεόστολη για την ξεδιάντροπη Ρόουζ, η οποία θέλει να ξεφορτωθεί έναν άντρα που πλέον δεν της αρέσει. Η Φλόρα μπορεί να την ελευθερώσει και, παίρνοντας τη θέση της αδερφής της, η μονότονη ζωή της αλλάζει για πάντα. Προκλήσεις κι επικίνδυνες ανατροπές εμφανίζονται στο διάβα της – αλλά και μια ευτυχία που ούτε στα πιο τρελά της όνειρα δεν μπορούσε να φανταστεί.

Με κάθε μυθιστόρημά της η Ρόζαμουντ Πίλτσερ πλάθει έναν κόσμο όπου τα συναισθήματα γεμίζουν την καρδιά. Έναν κόσμο που φέρνει στο φως όλα όσα συνδέουν τους ανθρώπους, χαρές και πίκρες, καρδιοχτύπια και παρεξηγήσεις, αλλά και τέλειες στιγμές πραγματικής αρμονίας.

Επανεκδοση του: Ο ΑΣΤΕΡΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΔΙΔΥΜΩΝ

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**
www.psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΕΗΕ: 20487